

HOTĂRÂREA CURȚII
30 aprilie 1996*

Regatul Țărilor de Jos
împotriva
Consiliului Uniunii Europene

„Acțiune în anulare – Reglementări referitoare la accesul publicului la documentele
Consiliului”

Cauza C-58/94,

În cauza C-58/94,

Regatul Țărilor de Jos, reprezentat de către domnii A. Bos, consilier juridic la Ministerul Afacerilor Externe și J. W. de Zwaan, consilier juridic adjunct în cadrul aceluiași minister, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg, la sediul Ambasadei Țărilor de Jos, 5 rue C. M. Spoo,

reclamant,

sprijinit de

Parlamentul European, reprezentat de către domnul G. Garzón Clariana, jurist, domnul C. Pennera și doamna E. Vandebosch, membri ai Serviciului juridic, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg, la Secretariatul General al Parlamentului European, Kirchberg,

intervenient,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de către domnii J.- P. Jacqué, director în Serviciul juridic și G. Houttuin, membru al Serviciului juridic, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul domnului B. Eynard, director al Direcției de Afaceri Juridice a Băncii Europene de Investiții, 100, boulevard Konrad Adenauer,

pârât,

sprijinit de

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnii P. Van Nuffel și S. Van Raepenbusch, membri ai Serviciului juridic, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul domnului C. Gómez de la Cruz, membru al Serviciului juridic, Centre Wagner, Kirchberg,

și de

* Limba de procedură: olandeza.

Republica Franceză, reprezentată de către doamna C. de Salins, director adjunct la Direcția de Afaceri Juridice a Ministerului Afacerilor Externe și de către domnul H. Renié, Secretar pentru Afacerilor Externe în cadrul aceleiași direcții, în calitate de agenți,

intervenienți,

având ca obiect anularea Deciziei 93/731/CE a Consiliului, din 20 decembrie 1993, privind accesul publicului la documentele Consiliului (JO L 340, p. 43), a articolului 22 din regulamentul de procedură al Consiliului, astfel cum rezultă din Decizia 93/662/CE a Consiliului, din 6 decembrie 1993 (JO L 304, p. 1), și din Codul de conduită (93/730/CE) privind accesul publicului la documentele Consiliului și ale Comisiei (JO L 340, p. 41), în măsura în care acest act urmează să fie considerat un act care are efecte juridice,

CURTEA,

compusă din domnii G. C. Rodríguez Iglesias, președinte, C. N. Kakouris, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet și G. Hirsch, președinți de cameră, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida (raportor), P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, J. L. Murray, P. Jann, H. Ragnemalm, L. Sevón și M. Wathelet, judecători,

avocat general: domnul G. Tesauero,
grefier: domnul H. A. Rühl, administrator principal,

având în vedere raportul de ședință,

după ascultarea susținerilor orale ale părților, prezentate în ședința din 10 octombrie 1995, în cursul căreia Regatul Țărilor de Jos a fost reprezentat de către domnul M. A. Fierstra, consilier juridic adjunct la Ministerul Afacerilor Externe, în calitate de agent, Parlamentul European de către domnul C. Pennera și doamna E. Vandenbosch, Consiliul de către domnii J.-P. Jacqué și G. Houttuin, Comisia de către domnul P. Van Nuffel și guvernul francez de către domnul J.-F. Dobelle, director adjunct la Direcția Afaceri Juridice a Ministerului Afacerilor Externe, în calitate de agent,

după ascultarea concluziilor avocatului general prezentate în ședința din 28 noiembrie 1995,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea introductivă depusă la Grefa Curții la 10 februarie 1994, Regatul Țărilor de Jos a solicitat, în temeiul articolului 173 din Tratatul CE, anularea Deciziei 93/731/CE a Consiliului din 20 decembrie 1993, privind accesul publicului la documentele Consiliului (JO L 340, p. 43), al articolului 22 din Regulamentul de procedură al Consiliului, astfel cum rezultă din Decizia 93/662/CE a Consiliului, din 6 decembrie 1993 (JO L 304, p. 1), și din Codul de conduită (93/730/CE) privind accesul publicului la documentele Consiliului și ale Comisiei (JO L 340, p. 41, denumit în continuare „codul de conduită”), în măsura în care acest act urmează să fie considerat un act care are efecte juridice.

2 În temeiul declarației referitoare la dreptul de acces la informație (JO 1992, C 191, p. 101), care este prevăzută în anexa (nr. 17) la actul final al Tratatului privind Uniunea Europeană, semnat la Maastricht la 7 februarie 1992, „Conferința consideră că transparența procesului

decizional consolidează caracterul democratic al instituțiilor, precum și încrederea publicului față de administrație. În consecință, Conferința recomandă prezentarea unui raport de către Comisie în fața Consiliului, cel mai târziu în 1993, cu privire la măsurile care vizează sporirea accesului publicului la informațiile de care dispun instituțiile”.

3 La reuniunea șefilor de stat sau de guvern din statele membre, care s-a desfășurat la Birmingham la 16 octombrie 1992, Consiliul European a adoptat, în urma unei discuții aprofundate privind maniera de a apropia Comunitatea de cetățenii săi, o declarație intitulată „Declarația de la Birmingham – O comunitate apropiată de cetățenii săi”. În această declarație, Consiliul European a însărcinat miniștrii Afacerilor Externe să propună, înaintea Consiliului European de la Edinburgh din decembrie 1992, „mijloacele pentru a face transparente lucrările instituțiilor Comunității, inclusiv posibilitatea unei anumite transparențe a dezbaterilor Consiliului”. Pe de altă parte, acesta a solicitat „Comisiei să finalizeze (înainte de începutul anului următor) lucrările sale privind ameliorarea accesului publicului la informațiile de care dispun celelalte instituții comunitare și ea însăși” (Buletinul Comunităților Europene, 10-1992, p. 9, anexa D). La reuniunea șefilor de stat sau de guvern ai statelor membre, care s-a desfășurat la Edinburgh la 12 decembrie 1992, Consiliul European și-a reiterat invitația pe care o adresase Comisiei la Birmingham (Buletinul Comunităților Europene, 12- 1992, p. 10, punctul I.5).

4 Ca răspuns la această invitație, Comisia a adoptat, la 5 mai 1993, Comunicarea 93/C 156/05, intitulată „Accesul publicului la documentele instituțiilor” (JO 1993, C 156, p. 5). În această comunicare, Comisia a sugerat în special să se rețină drept principiu general faptul că accesul la documentele instituțiilor ar trebui autorizat, sub rezerva anumitor excepții. În plus, aceasta a propus un anumit număr de condiții minime și de principii fundamentale pentru a pune în aplicare o politică de acces la documente. În cele din urmă, Comisia a invitat celelalte instituții să colaboreze la această elaborare și a propus ca această politică să ia forma unui acord interinstituțional.

5 În anexa II la Comunicarea sa 93/C 166/04 din 2 iunie 1993, intitulată „Transparența în Comunitate” (JO C 166, p. 4), Comisia dezvoltă principiile și condițiile de bază ale accesului la documente cu scopul de a le dezbate ulterior cu celelalte instituții.

6 La reuniunea șefilor de stat sau de guvern ai statelor membre, care s-a desfășurat la Copenhaga la 22 iunie 1993, Consiliul European a invitat „Consiliul și Comisia să-și continue lucrările pe baza principiului conform căruia cetățenii trebuie să aibă accesul cel mai larg posibil la informații. Obiectivul ar trebui să fie ca toate măsurile necesare să fie instituite înainte de încheierea anului 1993” (Buletinul Comunităților Europene, 6-1993, p. 16, punctul I.22).

7 În acest context, Consiliul și Comisia au adoptat, la 6 decembrie 1993, de comun acord Codul de conduită care enumeră principiile de acces ale publicului la documentele deținute de acestea, convenind ca fiecare dintre cele două instituții să pună în aplicare aceste principii, înainte de 1 ianuarie 1994, prin dispoziții de reglementare specifice.

8 La aceeași dată, Consiliul a adoptat decizia 93/662, de adoptare a regulamentului său de procedură care, în versiunea în vigoare de la 7 decembrie 1993, include un articol 22 în temeiul căruia „Modalitățile conform cărora publicul are acces la documentele Consiliului a căror divulgare nu are consecințe grave sau prejudiciabile sunt stabilite de acesta”.

9 Prin Decizia 93/731, Consiliul a adoptat, în temeiul articolului 151 alineatul (3) din Tratatul CE, care îl autorizează să-și adopte regulamentul de procedură, și al articolului 22 menționat

anterior, dispoziții pentru a asigura punerea în aplicare a principiilor enunțate în Codul de conduită. În conformitate cu articolul 10, această decizie a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1994.

10 Articolul 1 alineatul (1) din Decizia 93/731 prevede că publicul are acces la documentele Consiliului în condițiile prevăzute de aceasta. În temeiul alineatului (2) din această dispoziție, prin document al Consiliului se înțelege „orice text scris, indiferent de suportul pe care este înregistrat, care conține date existente aflate în posesia acestei instituții, sub rezerva articolului 2 alineatul (2)”. Acesta din urmă dispune că, atunci când documentul solicitat are drept autor o persoană fizică sau juridică, un stat membru, o altă instituție sau organ comunitar sau orice alt organism național sau internațional, cererea trebuie adresată direct autorului său. Condițiile de formă în care trebuie prezentată o cerere sunt descrise la alineatul (1) de la articolul 2. Articolul 3 precizează că accesul se exercită fie printr-o consultare la fața locului a documentului solicitat, fie prin eliberarea unei copii a acestui document.

11 Articolul 4 alineatul (1) enumeră motivele pentru care accesul la un document al Consiliului nu poate fi acordat. Aceasta se întâmplă atunci când „divulgarea sa ar putea aduce atingere:

- protecției interesului public (securitate publică, relații internaționale, stabilitate monetară, proceduri jurisdicționale, activități de inspecție și de anchetă),
- protecției individului și a vieții private,
- protecției secretului în materie comercială și industrială,
- protecției intereselor financiare ale Comunității,
- protecției confidențialității solicitată de persoana fizică sau juridică care a furnizat una dintre informațiile conținute în document sau cerute de legislația statului membru care a furnizat una dintre aceste informații”.

Pe de altă parte, articolul 4 alineatul (2) autorizează Consiliul să refuze accesul la un document pentru a proteja secretul deliberărilor acestei instituții.

12 Articolele 5 - 7 se referă la hotărârea autorității abilitate să răspundă unei cereri de acces, în termenul și sub forma în care trebuie să vină răspunsul, precum și la efectele atașate acestuia. În caz de respingere definitivă a unei cereri, cel interesat este informat în legătură cu conținutul dispozițiilor de la articolele 138 E și 173 din tratat privind respectiv condițiile de sesizare a mediatorului și controlul legalității actelor Consiliului de către Curtea de Justiție. Lipsa unui răspuns echivalează cu o decizie de refuz.

13 În temeiul articolului 8, Decizia 93/731 se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor care reglementează protecția informațiilor clasificate.

Cu privire la intervenția Parlamentului European

14 Consiliul solicită, în principal, ca intervenția Parlamentului în sprijinul concluziilor Guvernului Țărilor de Jos să fie declarată inadmisibilă în totalitatea sa, în sensul că aceasta ar avea drept scop esențial pretinsa încălcare a principiului transparenței lucrărilor legislative și s-ar referi la conținutul normelor de acces la documentele Consiliului precum și la unele dintre normele lor de aplicare, în timp ce argumentația guvernului reclamant ar consta în a

susține faptul că măsurile adoptate de Consiliu ies din cadrul organizării interne a acestei instituții și au scopul de a produce efecte juridice în afara acestui cadru.

15 În subsidiar, Consiliul solicită ca intervenția Parlamentului să fie declarată inadmisibilă numai în măsura în care aceasta nu are același obiect precum cererea guvernului olandez și în măsura în care aceasta se întemeiază pe motive diferite.

16 Această argumentație nu poate fi acceptată.

17 Teza Parlamentului constă, în esență, în a susține că, prin întemeierea reglementării referitoare la accesul publicului la documentele deținute de acesta cu privire la capacitatea sa de organizare internă, Consiliul și-a arogat puterea de a stabili în ce măsură lucrările sale legislative sunt accesibile publicului și, prin urmare, a deturnat competențele care îi sunt recunoscute la articolul 151 alineatul (3) din tratat.

18 În această privință, Parlamentul susține că, în timp ce instituțiile sunt competente pentru a adopta măsurile de organizare internă corespunzătoare în vederea asigurării bunei funcționări a acestora precum și a bunei desfășurări a procedurilor lor, principiul transparenței procesului legislativ și accesul la documentele legislative presupus de acesta constituie condiții esențiale ale democrației și, prin urmare, nu pot fi considerate drept probleme de organizare pur internă a instituțiilor. În acest context, Parlamentul amintește natura democratică a ordinii juridice comunitare. Cerința transparenței ar constitui, pe de altă parte, un principiu general comun tradițiilor constituționale ale statelor membre, consacrat de asemenea în dreptul comunitar. În cele din urmă, dreptul la informație, al cărui acces la documente constituie corolarul, ar reprezenta un drept fundamental al omului recunoscut prin diferite instrumente internaționale.

19 Pe de altă parte, Decizia 93/731 și codul de conduită neglijau cerințele inerente principiului transparenței lucrărilor legislative și dreptului de acces la documentele legislative, ceea ce ar confirma faptul că Consiliul ar fi tratat ca o problemă de organizare internă reglementarea unui principiu fundamental și, prin urmare, ar fi depășit competențele atribuite la articolul 151 alineatul (3) din tratat. Astfel, posibilitatea Consiliului, prevăzută la articolul 4 din Decizia 93/731, de a refuza orice acces la un document legislativ pentru a menține confidențialitatea deliberărilor sale, ar lipsi de conținut principiul general enunțat la articolul 1 și ar încălca principiul transparenței lucrărilor legislative, astfel cum este acesta garantat în statele membre. Aceleași obiecții ar putea fi formulate împotriva articolului 7 din aceeași decizie, care, în cazul unui răspuns negativ explicit sau în cazul absenței unui răspuns, asimilat unui răspuns explicit, impune solicitantului de informații un termen pentru a formula o cerere de confirmare vizând obținerea revizuirii acestei poziții. O astfel de dispoziție ar fi de natură să priveze cetățeanul, pentru o problemă pur formală, de un drept fundamental al democrației pluraliste. În cele din urmă, articolul 3 alineatul (3) din Decizia 93/731, prin interzicerea reproducerii sau a difuzării documentului solicitat în scopuri comerciale prin vânzare directă fără o autorizare prealabilă a secretarului general, ar avea drept efect limitarea utilizării ulterioare a documentelor legislative și, prin urmare, publice prin plasarea acestora pur și simplu în afara comerțului.

20 Este necesar să se amintească în această privință că, în temeiul articolului 37 al patrulea paragraf din Statutul CE al Curții, „Concluziile cererii de intervenție nu pot avea alt obiect decât susținerea concluziilor uneia dintre părți”.

21 Or, dacă intervenția Parlamentului se bazează pe argumente diferite parțial de cele avansate de guvernul reclamant, nu este mai puțin adevărat, astfel cum rezultă din punctele 17 - 19 ale prezentei hotărâri, că Parlamentul vizează, prin această argumentație, să demonstreze

întocmai ca și acest guvern, faptul că, întemeind reglementările în litigiu pe articolul 151 alineatul (3) din tratat, Consiliul și-a depășit puterile în materie de organizare internă, care îi sunt conferite de această dispoziție.

22 Având, prin urmare, ca obiect sprijinirea concluziilor uneia dintre părțile în litigiu, intervenția trebuie declarată admisibilă.

Cu privire la acțiune

În ceea ce privește Codul de conduită

23 Guvernul reclamant estimează că respectivul Cod de conduită nu reprezintă un act care produce efecte juridice, întrucât nu ar fi vorba nici despre un act în sensul articolului 189 din Tratatul CE, nici despre un act prevăzut de altfel în tratate, ci de un text cu caracter politic în care sunt consemnate acorduri politice încheiate între Comisie și Consiliu. Guvernul Țărilor de Jos precizează, cu toate acestea că, în cazul în care codul ar fi calificat drept o decizie autonomă care produce efecte juridice, acesta ar trebui anulat, în măsura în care, contrar cerințelor de la articolul 190 din Tratatul CE, acesta nu menționează baza sa juridică.

24 Este necesar să se amintească faptul că, în conformitate cu jurisprudența Curții (a se vedea, în special, Hotărârea din 29 iunie 1995, Spania/Comisie, C-135/93, Rec. p. I-1651, punctul 20), acțiunea în anulare este deschisă față de toate dispozițiile adoptate de către instituții, indiferent de natură sau de formă, care vizează să producă efecte de drept.

25 Or, astfel cum rezultă în special din preambul și din penultimul paragraf al Codului de conduită, intitulat „Punerea în aplicare”, acest cod reflectă acordul dintre Comisie și Consiliu asupra principiilor care ar reglementa accesul la documentele acestor două instituții, invitându-le pe acestea din urmă să pună în aplicare aceste principii prin dispoziții de reglementare specifice.

26 În aceste condiții, Codul de conduită nu face decât să prefigureze deciziile ulterioare menite, contrar codului, să producă efecte de drept. Într-adevăr, prin trasarea liniilor generale pe baza cărora cele două instituții vor adopta măsuri referitoare la confidențialitatea și la comunicarea dosarelor aflate în posesia lor, codul răspunde preocupării Consiliului și a Comisiei de a preveni discordanțe importante în practicile ulterioare în materie.

27 Întrucât este vorba despre un act care reprezintă expresia unei simple coordonări voluntare și care, prin urmare, nu este destinat să producă efecte de drept, acțiunea trebuie respinsă drept inadmisibilă întrucât aceasta este îndreptată împotriva Codului de conduită.

Cu privire la Decizia 93/731

28 Guvernul Țărilor de Jos susține, în primul rând, că în mod greșit, Consiliul a folosit articolele 151 alineatul (3) din Tratat și articolul 22 din regulamentul său de procedură, drept temelie juridică al Deciziei 93/731, care privesc numai organizarea sa internă.

29 Într-adevăr, conform Guvernului Țărilor de Jos, decizia în litigiu depășește cu mult sfera de aplicare a normelor de organizare și de administrare internă a Consiliului și constituie un act vizând explicit să producă efecte juridice față de cetățeni. Guvernul reclamant arată în această privință că accesul publicului la documentele Consiliului constituie principiul de bază al deciziei (articolul 1) și că efecte de drept pot apărea în sarcina persoanelor de drept privat în special atunci când sunt introduse cereri concrete de acces la un document (articolul 2), atunci

când aceste cereri sunt respinse (articolul 4) și date fiind posibilitățile de acțiune împotriva deciziilor care refuză accesul la un document (articolul 7).

30 Cu toate că recunoaște că în mod excepțional măsurile interne pot produce efecte externe, Guvernul Țărilor de Jos estimează că, atunci când, la fel ca în cazul în speță, însuși obiectul reglementării este de a genera drepturi în sarcina persoanelor de drept privat, această reglementare nu ar putea fi adoptată pe baza unor dispoziții care autorizează Consiliul să adopte măsuri privind organizarea și funcționarea sa internă.

31 În acest sens, Guvernul Țărilor de Jos arată că, în memoriul său în intervenție, Parlamentul subliniază pe bună dreptate natura democratică a ordinii juridice comunitare și faptul că transparența constituie o caracteristică fundamentală a unui regim democratic. Aceasta ar confirma faptul că Consiliul a calificat în mod greșit drept chestiune de organizare internă un aspect care constituie, în realitate, un drept fundamental, respectiv dreptul de acces al publicului la informație, a cărui reglementare trebuie să fie însoțită de garanții necesare.

32 În al doilea rând, Guvernul Țărilor de Jos susține că, având în vedere importanța chestiunii care face obiectul reglementării în cauză și, prin urmare, a necesității de a implica de asemenea Parlamentul, maniera de acțiune a Consiliului, constând în a reglementa problema transparenței administrației printr-o cooperare între două instituții cu excluderea Parlamentului, încalcă de asemenea echilibrul instituțional definit la articolul 4 din Tratatul CE.

33 Argumentul Guvernului Țărilor de Jos nu poate fi acceptat.

34 Este necesar să se arate că, astfel cum a subliniat avocatul general la punctele 14 și 15 din concluzii, reglementările interne în majoritatea statelor membre consacră de acum înainte în mod general, cu titlul de principiu constituțional sau legislativ, dreptul de acces al publicului la documentele deținute de autoritățile publice.

35 În plus, în plan comunitar, importanța acestui drept a fost reafirmată de mai multe ori și, în special, în Declarația privind dreptul de acces la informație, care este prevăzută în anexa (nr. 17) la actul final al Tratatului privind Uniunea Europeană, care asociază acest drept caracterului democratic al instituțiilor. Pe de altă parte, astfel cum reiese din punctele 3 și 6 ale prezentei hotărâri, Consiliul European a invitat în repetate rânduri Consiliul și Comisia să pună în aplicare acest drept.

36 Cu scopul de a se conforma acestei evoluții, care dezvăluie o afirmare progresivă a dreptului de acces al persoanelor de drept privat la documentele deținute de autoritățile publice, Consiliul a considerat necesar să modifice normele organizării sale interne, bazate până atunci pe principiul confidențialității.

37 Este necesar să se recunoască faptul că, întrucât organul legislativ comunitar nu a adoptat o reglementare generală privind dreptul de acces al publicului la documentele aflate în posesia instituțiilor comunitare, acestea trebuie să adopte măsuri având ca obiect procesarea unor astfel de cereri în temeiul competenței lor de organizare internă, care le autorizează să adopte măsuri corespunzătoare pentru a asigura funcționarea lor internă în scopul unei bune administrări.

38 Faptul că Decizia 93/731 produce efecte juridice în raport cu terții nu ar putea pune la îndoială calificarea acesteia drept măsură de organizare internă. Într-adevăr, nimic nu împiedică o reglementare referitoare la organizarea internă a lucrărilor unei instituții să

producă astfel de efecte (a se vedea, în acest sens, în special, Hotărârile din 7 mai 1991, Nakajima/Consiliul, C-69/89, Rec. p. I-2069, punctele 49 și 50, și din 15 iunie 1994, Comisia/BASF ș.a., C-137/92 P, Rec. p. I-2555, punctele 75 și 76).

39 În consecință, în stadiul actual al dreptului comunitar, Consiliul este împuternicit să adopte măsuri menite să facă față cererilor de acces la documentele aflate în posesia acestuia.

40 Întrucât Consiliul a putut astfel să adopte în mod valabil Decizia 93/731 privind temeiul articolului 151 alineatul (3) din Tratat, acesta nu a putut, contrar afirmațiilor Guvernului Țărilor de Jos, să eludeze o procedură special prevăzută de tratat pentru a face față circumstanțelor în speță, și prin urmare nu a comis un abuz de putere (a se vedea, în special, Hotărârea din 13 iulie 1995, Parlamentul/Comisia, C-156/93, Rec. p. I-2019).

41 Întrucât este vorba despre motivul întemeiat pe încălcarea principiului echilibrului instituțional, este suficient să se arate că, în măsura în care decizia în litigiu face parte din actele pe care Consiliul este împuternicit să le adopte în temeiul puterii sale de organizare internă, faptul că această instituție nu a implicat Parlamentul în adoptarea sa nu poate aduce atingere prerogativelor acestuia din urmă, printre care figurează, în cazurile prevăzute de tratate, participarea sa la procesul de elaborare a actelor normative (a se vedea, în special, Hotărârea din 22 mai 1990, Parlamentul/Consiliul, C-70/88, Rec. p. I-2041, punctele 21 și 28).

În ceea ce privește articolul 22 din Regulamentul de procedură al Consiliului

42 Guvernul Țărilor de Jos susține că obiectul articolului 22 din Regulamentul de procedură, modificat, depășește cu mult cadrul normelor de organizare internă a Consiliului, deși nu ar putea face parte dintr-un ansamblu de dispoziții care vizează numai să enunțe normele de organizare și de administrare internă a unei instituții. În aceste condiții, Consiliul ar fi încălcat articolele 151 alineatul (3) din Tratatul CE, 30, alineatul (3) din Tratatul CECO și 121 alineatul (3) din Tratatul CEEA, sau cel puțin a comis un abuz de putere pe care i-o conferă aceste dispoziții.

43 Acest argument nu poate fi acceptat. În acest sens, este suficientă raportarea la punctele 34 - 39 din prezenta hotărâre, din care reiese că măsurile în litigiu se încadrează printre măsurile pe care o instituție este, în stadiul actual al dreptului comunitar, autorizată să le adopte în cadrul competenței sale de auto-organizare.

44 Din ansamblul punctelor anterioare rezultă că acțiunea trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

45 În temeiul articolului 69 alineatul (2) din regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată, în cazul în care s-a solicitat acest lucru de partea care a câștigat. Întrucât Regatul Țărilor de Jos a căzut în pretenții și Consiliul a solicitat condamnarea sa la plata cheltuielilor de judecată, este necesar ca acest stat să fie obligat la plata cheltuielilor de judecată. În temeiul aceluiași articol alineatul (4) primul paragraf, Republica Franceză, Parlamentul European și Comisia Comunităților Europene, care sunt intervenienți în litigiu, își suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Regatul Țărilor de Jos la plata cheltuielilor de judecată.

3) Obligă Republica Franceză, Parlamentul European și Comisia Comunităților Europene să își suporte propriile cheltuieli de judecată.

Rodríguez Iglesias		Kakouris		Edward
Puissochet		Hirsch		Mancini
Moitinho de Almeida		Kapteyn		Schockweiler
Jann		Ragnemalm		Sevon
				Gulmann
				Murray
				Wathelet

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 30 aprilie 1996.

Grefier
R. Grass

Președinte
G. C. Rodríguez Iglesias